

[Ministeren for offentlige arbejder]

på dette område med skyldig hensyntagen til de økonomiske muligheder og konsekvenser.

Jeg går ud fra, at forslagsstillerne ikke har til hensigt at skelne mellem dige- og kystsikringsarbejder, selv om der ganske vist er tale om to forskellige love. Det er to sider af samme sag. Jeg skal derfor minde om de love, som folketinget vedtog i 1976 og 1977 om beskyttelse af den sydvestjyske vadehavskyst. Den gamle digelov, helt fra 1874, har ikke på nogen måde hindret gennemførelse af disse særlove og de deri omhandlede foranstaltninger. I penge beløber de sig til ca. 240 mill. kr., anvendt i årene 1977-81. Vi ved, hvad denne indsats betød, da stormfloden kom i november i fjor.

Forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 30 mener, hvis jeg har læst bemærkningerne rigtigt, at staten, amtskommunerne og kommunerne har været tilbageholdende med at engagere sig på grund af de gældende generelle lovbestemmelser.

Sådan forholder det sig nu ikke. Jeg har lige nævnt det kontante eksempel med digelovene fra 1976 og 1977, men jeg kan i øvrigt henvise til det omfattende undersøgelsesarbejde, som statens kystinspektorat har udført i sidste halvdel af 1970erne på strækningen Lodbjerg-Nymindegab, og som forslagsstillerne også omtaler og erkender betydningen af.

Endvidere må jeg minde om den redegørelse for beskyttelse af den jyske vestkyst, som min forgænger, hr. J. K. Hansen, som minister for offentlige arbejder afgav til folketinget den 18. marts 1982. Den foreslog og tilsigtede at få tilslutning til nærmere retningslinjer for statens medvirken ved løsnings af dige- og kystsikringsopgaver. Denne tilslutning er i hvert fald for årene 1982 og 1983 givet, dels ved den bevilling, som finansudvalget tiltrådte den 5. maj 1982, dels ved vedtagelse af finansloven for 1983. Kystsikringsloven fra 1922 har altså ikke været nogen hindring for disse initiativer.

Man kan godt være uenig i de retningslinjer, som redegørelsen fra i foråret lagde op til, men det er at fordunkle den virkelige problemstilling, hvis man tillægger kystsikringsloven fra 1922 nogen betydning i denne forbindelse. Naturligvis kan man have den opfattelse, at der i en lov bør gives regler for, hvornår og hvor staten, amtskommunerne og kommunerne skal deltage i dige- og kystsik-

ringsopgaver, men det er alene et formelt spørgsmål. Det reelle er penge, bevillinger. Til hvilket formål vil de respektive offentlige kasser bidrage, og med hvor meget? Er der bevillingsmæssig hjemmel, kan man agere uden en særlig lov.

Når man gennemførte digelovene alligevel i 1976 og 1977, var der flere årsager dertil. For det første investeringernes størrelse, men også valg af løsning og sikkerhedsniveau var så vigtige spørgsmål, at man fandt, at lovgivning ved den lejlighed var den rette vej.

Nu forekommer det, som om forslagsstillerne har den opfattelse, at en lovgivning i hvert fald delvis kan erstatte aftaler med amtskommuner og kommuner om de enkelte konkrete opgaver, og at sådanne konkrete aftaler skulle kunne føre til uligheder.

Det er rigtigt, at man fra statens side har arbejdet på at skabe et fællesskab mellem stat, amtskommuner og kommuner på dette område. Det er tilstrækkeligt at minde om, at netop digelovene fra midten af 1970erne hviler på sådanne aftaler, og disse aftaler har hele vejen igennem været fornemt ført, når de har skullet aftales, og er derefter udført tilsvarende.

I betragtning af, at alle gennemførte, igangværende og påtænkte foranstaltninger på den jyske vestkyst i de senere år, bortset fra Ringkøbing amtskommune, har kunnet baseres på sådanne aftaler mellem staten, amtskommunerne og kommunerne, må den almindelige opfattelse hos amtskommuner og kommuner åbenbart være den, at de fra statens side indtagne holdninger har været nogenlunde afbalancerede, og at den anvendte samarbejdsform har været acceptabel og hensigtsmæssig.

Jeg skal derfor sammenfatte disse indledende betragtninger derhen, at det forhold, at vi har en digelov så gammel som fra 1874 og en kystsikringslov fra 1922, som angiver regler for, hvorledes grundejere kan tilpligtes at bidrage til anlæg og vedligeholdelse af dige- og kystsikringsværker, ikke på nogen måde har holdt offentlige myndigheder tilbage fra at tage et initiativ til at gennemføre omfattende dige- og kystsikringsarbejder i de senere år.

Man kan mene, at der burde være sket endnu mere, men man kan ikke med nogen ret gøre gældende, at det er den gamle generelle lov, der har været hindringen. Tvært-